

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Bud' táta...
nebo nic!

HEIDI RICEOVÁ

BUĎ TÁTA... NEBO NIC!

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

není asi příliš objevené říci, že se život skládá z okamžiků. Takových těch chviliek, kdy se stane něco, co všechno změní... a nic už potom není stejné.

Třeba když se té studené noci na Stefanově prahu objeví tajemná houslistka (Koncert pro dva), nebo když si Lily uvědomí, že Smutný princ celou dobu věděl, že se ukrývá v jeho šatně (Na nevěstu nevhodná!)... A to už vůbec nemluvím o tom šoku, když Ross uvidí tříletého chlapce, který vypadá úplně stejně jako on sám v jeho věku, přitom ale ví, že děti nemůže mít (Buď táta... nebo nic!)

Navnadil jsem Vás? Tak to jsem rád. Asi Vám nezbude než se podívat na více z knih, jež Vám tento měsíc nabízím, než jenom na tu, kterou právě držíte v rukou!

Ale zpátky k té úvaze o okamžicích, které všechno změní. Mohou to být okamžiky těžké – dozvídáte se o bolestech, problémech a strastech blízkých, nebo snad dokonce sama prožíváte ne nejlepší dny – bohužel to k životu patří. Ale jsou i okamžiky plné štěstí, kdy jsou barvy jakoby zářivější, slunce hřejivější a vzduch voňavější. A na takové se potom vzpomíná mnohem lépe.

Ať je jich co nejvíce!

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

BUĎ TÁTA... NEBO NIC!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The CEO's Impossible Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9056-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9057-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9058-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ross De Courtney rázně vešel do starobylé kaple poté, co jeho vrtulník před pěti minutami přistál kousek odsud na skalnatém výběžku západního pobřeží Irska.

Kaple se nacházela na impozantně rozlehlém pozemku jeho nastávajícího švagra, a právě byla vyzdobená zářícími světly, provoněná vůní květin a plná lidí, které nezná.

Nastávající švagr, to určitě.

Několik hostů po něm otočilo hlavu, když zamířil uličkou k šťastnému páru, který právě pronášel svaatební slib – ženich v břidlicově šedém obleku na míru a nevěsta, Rossova bláhově důvěřivá sestra Katie v nadýchané nádheře z bílého hedvábí a krajky.

Rossovy kroky na kamenné podlaze se hlasitě rozléhaly, ale jemu je přehlušilo bušení jeho vlastního srdce a vztek, který m&u svíral hrud.

Katie ho včera požádala – ve velmi zdvořilé textové zprávě – aby na dnešní obřad nechodil. To bylo poprvé za celé měsíce, kdy se namáhala mu odpovědět na jeho volání nebo zprávy. Zjevně mu měla co říct – důležité věci, jejichž sdělení vyžaduje takt a citlivost – o svém novém snoubenci, irském miliardáři Conallu O’Riordanovi, kterého Ross potkal přesně jednou, před pěti měsíci v londýnské opeře.

S taktem a citlivostí, to určitě.

Ten chlap je násilník, bezcitný, surový násilník, stejně jako ten první chlap, kterého si Katie vzala – když jí bylo pouhých devatenáct a tomu klukovi

zbývalo jen pár týdnů života – a rozhodně pro ni není ani zdaleka dost dobrý.

Tehdy to udělal špatně. Řekl jí sice, že by si Toma brát neměla, ale pak ustoupil do pozadí a čekal, až dostane rozum. A ona si to samozřejmě nerozmyslela, protože Katie je romantička. Takže si Toma opravdu vzala. Tom umřel a Ross a Katie spolu pět let nepromluvili, až se pak v prosinci potkali v té opeře. Kde ho její irský snoubenec – kterého Ross vůbec neznal – prostě a bezdůvodně napadl.

No, podruhé už stejnou chybu neudělá. Tentokrát se odmítá dívat na to, jak si jeho sestra bere dalšího chlapíka, který by jí mohl ošklivě ublížit.

Možná nemá právo do jejího života zasahovat. Je jí čtyřiaadvacet, ne devatenáct. A pravdou je, že on jí nikdy moc bratrem nebyl... Hlavně proto, že o existenci své nevlastní sestry nevěděl až do chvíle, kdy jí bylo čtrnáct a její matka – jedna z mnoha odkopnutých milenek jeho otce – zemřela. Tehdy se snažil udělat, co bylo podle něj správné. Zaplatil jí drahé školy a veřejně ji uznal jako členku rodiny De Courtneyových. Což bylo něco, co jeho otec se svou nelítostnou a sobeckou povahou rezolutně odmítal udělat, když byl ještě naživu.

Přestože si nikdy nebyli blízcí, nemohl ji nechat vzít si O'Riordana, aniž by se aspoň pokusil jí sdělit, co si o tom myslí.

Když se blížil k oltáři, už se na něj dívalo víc lidí. Kdyby býval měl na vybranou, neudělal by to dnes, při obřadu, jako by to byla scéna z nějakého pitomého filmu. Ale Katie mu nedala jinou možnost. Neodpovídala mu na zprávy ani na maily, které jí posílal ve snaze znovu obnovit kontakt po tom průšvihy v opeře. A to, že trvala na tom, že se svatba uskuteční, protože je do O'Riordana bláznivě zamilovaná, ho moc neuklidnilo.

Ten chlap ji nějak začaroval nebo co, asi svými penězi a pohledným obličejem – nebo hůř, byl snad jako jejich otec, který své ženy bezohledně ovládal?

Obřad se právě blížil k vrcholu, když si všiml mladé ženy, která stála napravo od ženicha a za ruku držela malého chlapce v miniaturním obleku.

Divoce zvlněné rudé vlasy měla sepnuté do volného drdolu a protknuté květinami.

Náhly nával horka a adrenalinu přiměl Rosse zpomalit rázný krok – a na okamžik se ocitl zpět na Westmorelandském letním plese, který se konal před čtyřmi lety, a znovu tančil s tou nádhernou ženou, která ho té noci dokonale okouzila.

Je to ona?

Neviděl jí do tváře, očima hltal její záda, holá ramena, elegantní linii šíje, svůdnou křivku ňadra, štíhlý pas a dlouhé nohy a pak se zase vrátil pohledem nahoru, ke krku, kde na bledé kůži spočívalo několik pramínků vlasů, uvolněných z účesu.

Ross zavrtěl hlavou a snažil se soustředit. To horko, které náhle cítil po celé těle jako by ho na chvíli připravilo o schopnost jasně myslet.

Nebud' směšný. To nemůže být ona. To si s tebou jen hraje paměť, protože máš napnuté nervy – což je přesně ten důvod, proč se jinak snažíš dramatum vyhýbat, jak jen to jde.

Ta dívka, jejíž jméno se ani nedozvěděl, ho tenkrát úplně omámila. Její chytré, zábavné odpovědi zpěvavým irským přízvukem a zářivá, nadpozemská krása – ty rozevláté rudé vlasy, alabastrová pleť a pronikavé modré oči – z něj v okamžiku udělaly omámeného, hladového blázna.

Když si vybavil, co se stalo později té noci v zahradě, ucítil horko přímo v rozkroku. Zahradní lampionky vrhaly magické světlo na její jemnou kůži, když ji ochutnával. Slabá vůně jasmínu a zralých jablek se mísila s vůní jejího vzrušení, když dráždil to vlhké a horké místečko v jejím klíně. Její rozechvělé vzdechy ho přiváděly k šílenství, když do ní konečně vnikl a oba je tlačil k tomu okamžiku zapomnění...

Jejich noc v zahradě skončila milováním – nebo spíš syrovým, upoceným sexem bez zábran – u kmenu jabloně, ani ne třicet metrů od místa, kde se bavili ostatní.

Jenže to, co vypadalo neuvěřitelně sexy a dokonce zvláště romantické – vzhledem k tomu, že on vůbec není romantický člověk – se proměnilo napřed v zahánějící posedlost poté, co utekla – čímž z toho vědomě udělala něco jako popelkovskou romanci, jak si uvědomil později – a on po ní pátral jako šílený. A potom, o tři měsíce později, udeřila tvrdá realita, když mu zavolala na jeho tajné číslo s nadějí, že z něj vytáhne peníze lží, že je s ním těhotná.

A tak jeho pohádka o Popelce neslavně skončila.

Až na to, že ne tak docela, protože na ni pořád ještě myslel častěji, než je zdrávo. A stále ještě se mu stávalo, čert aby to vzal, že když v davu zahlédl nějakou ženu s podobnými vlasy nebo která podobně nakláněla hlavu, jeho tělo na to divoce reagovalo. Děsilo ho to a rozčilovalo, a rozhodně mu to zbytečně komplikovalo život. A právě teď se to opravdu nehodilo.

„Zná-li někdo z přítomných důvod, proč by tito dva neměli být spojeni svátostí manželskou, ať promluví teď, nebo ať mlčí navždy.“

Hlas kněze jasně zazněl do ticha kaple a probral Rosse ze vzpomínek. Odtrhl zrak od šíje krásné družičky a ze všech sil se ovládl.

Pár vteřin tam jen stál, frustrovaný, že je nucen jednat takhle veřejně, ale bylo mu jasné, že to nemůže nechat být. Katie mu nedala jinou možnost.

„Já mám námitku,“ prohlásil nahlas. A sledoval, jak se Katie a ten šílený Ir prudce obrátili.

Kolem zaznělo lapání po dechu. A Katie vyvalila oči. „Rossi? Co tady děláš?“

Její nastávající se rozzlobeně zamračil. Tento výraz už Ross viděl, už při jejich setkání před pěti měsíci se na něj ten muž takhle podíval, i když ho viděl poprvé v životě. Ross na něj nehnutě zíral.

Myslíš, že mě tím zastrašíš, kámo? Dokud si nebudu naprosto jistý, že jí neublížíš, tak ti nehodlám dovolit si ji vzít.

„Co tady dělám?“ pronesl konverzačním tónem, přestože ho dusil vztek. „Zastavuji tuto svatbu, dokud si nebudu moci být jistý, že to opravdu chceš, Katie,“ řekl a byl rád, že se mu po tom vzpomínkovém intermezzu vrátil jasný rozum.

Jenže pak se stala velmi podivná věc – místo toho, aby něco řekli, otočila se Katie i její irský ženich doleva a jeho úplně ignorovali.

„Hrozně mě to mrzí, Carmel,“ zašeptala jeho sestra.

„Mel, odveď Maka,“ pronesl Ir tónem, který nepřipouštěl žádný odpor.

A Ross se také otočil a pochopil, že jejich slova byla určena mladé ženě, na niž se před chvilkou díval.

Poznání ho málem srazilo na kolena. Jako by do něj narazil rozjetý nákladní vlak.

Její modré oči údivem zářily jako safíry. Ostře rudé vlasy jen zdůraznily uzardění, které zbarvilo její bledé tváře...

Horko bylo zpátky a následovala ho vlna šoku. Problém, kterým se v duchu zabýval celých těch sedm hodin letu přes Atlantik a pak i ve vrtulníku, který pilotoval sem, na toto bohem zapomenuté místo jen proto, aby ochránil svou sestru, ustoupil něčemu mnohem syrovějšímu a bolestnějšímu.

Je to ona.

„Mamí, kdo to je?“

Rossův pohled sklouzl dolů ke kloučkovi vedle ní. Dětský hlásek, na němž byl znát přízvuk jeho domoviny, jasně zazvonil do napětí, které se každou vteřinou stupňovalo.

Rossovi se zastavilo srdce. Měl pocit, že právě vešel do husté mlhy a nemůže najít cestu ven. Němě si prohlížel chlapcovy jasné zelenomodré oči, doširoka otevřené zvědavostí, jeho dokonalé rysy a blondaté

kudrnaté vlásky, divoce se vlnící kolem hlavy a viděl sám sebe. Na té jediné fotografii, kterou z dětství měl, mu byly asi čtyři roky a byl na ní se svou mámou. Později mu vlasy ztmavly a maminka zemřela. Byla to tatáž fotka, kterou před ním jeho otec s takovou radostí spálil, když ho posílal do internátní školy.

„Přestaň fňukat, kluku jeden. Tvá matka byla slabá. A ty přece nechceš být slaboch, že ne?“

„Cože?“ To slovo ze sebe sotva vypravil skrz stažené hrdlo a zvedl oči zpět k ženě obličej. Zalila ho hrůza. „Jak...?“

Ne. Ne. Ne.

Tohle nemůže být pravda. To je jen sen. Ne sen. Šílená noční můra.

Přitiskl si prsty ke spánkům a oči mu těkaly od dítěte k ženě a zpátky.

To nemůže být jeho dítě... jeho mysl křičela ve snaze všechno popřít. Udělal přece všechno proto, aby něčemu takovému zabránil. To nemůže být pravda.

Žena vzala chlapečka za rameno, aby ho strčila za sebe a skryla ho tak před Rossoým pohledem.

„To je v pořádku, Maku,“ prohlásila tím svůdným hlasem, který byl teď zabarvený hněvem, ale to mu na svůdnosti vůbec neubralo. Narovnála se a stála tam jako nějaká Valkýra, chránící svého potomka, hrdá a statečná. „To není nikdo důležitý.“

Ross vykročil k ní, rozhodnutý udělat... něco.

Koho se to sakra snažíš oblafnout?

Neměl vůbec ponětí, co by měl udělat. Pořád jím zmítal šok a své reakce neměl pod kontrolou.

Silná ruka dopadla na jeho rameno a strhla ho o krok zpět. „Pryč od mé sestry, ty parchante.“

Rozeznal hlas toho irského šílence, slyšel i Katiin hlas někde za ním, který je oba prosil, aby se uklidnili, ale jediné, na co se zmohl, bylo stát a bezmocně zírat, jak jeho sexy Popelka zvedla dítě do náručí a zamířila k východu.

Zase ode mě utíká.

Na chvilku byl v myšlenkách zpátky v tom sadu, stále ještě bojující s následky silného orgasmu a sledoval, jak její štíhlá postava mizí v měsíčním světlem ozářené zahradě.

Jenže místo toho, aby se snažil se vzpamatovat z toho omámeného stavu a zapnout si kalhoty, aby za ní mohl vyrazit, teď stál jako zkamenělý. Jeho pohled se střetl s jasným pohledem chlapečka, který se držel mámina krku. Toho krku, který ho před čtyřmi lety přiváděl k šílenství svou dokonalostí... A před chvilkou znovu.

„Odejdi.“ Ženich ho otočil čelem k sobě. „Nikdo tě nezval a nikdo tě tu nechce.“

„Okamžitě mě pusť,“ vytrhl se mu Ross.

Otočil se zpátky. Musí jít za ní a tím chlapcem, ale nedokázal se odlepit od země, tělo ho neposlouchalo. Srdce mu v hrudi bušilo jako splašené.

O’Riordan ho tentokrát popadl za paži. „Pojď sem, ty zkur...“

Ross se se zařatou pěstí obrátil, připravený toho mizeru zaplácnout jako mouchu, ale jeho mozek nedokázal dobře zkoordinovat pohyby jeho těla, takže přestože mířil muži pěstí na hlavu, minul.

Odvetná rána dopadla tak rychle, že neměl šanci se jí vyhnout. Jeho čelist vybuchla bolestí a hlava se mu zvrátila dozadu.

Mlha kolem zčernala.

„To byl skvělý pravý hák,“ zamumlal a chytil si pálicí tvář, zatímco mu ústa zaplavila kovová chuť krve. Zavrával.

Výkřiky přítomných hostů a Katiina tvář plná slz bylo to poslední, co vnímal, než se zhroutil v podivně úlevném bezvědomí.

Jak ale padal do propasti zapomnění, objevila se mu v hlavě mučivá myšlenka.

Jak mohla porodit moje dítě, když já nemůžu být ničí otec?

DRUHÁ KAPITOLA

„Jděte mi z cesty. Sám jste řekl, že to není otřes mozku, tak bych rád odešel.“

„Ale pane De Courtney, myslím, že by pro vás bylo nejlepší si chvíli odpočinout. Zjevně jste vyčerpaný.“

„Já už tu nezůstanu ani minutu.“

Carmel O’Riordanová stála v hale východního křídla kildaraghského hradu, ohromená brněním v podbřišku při zvuku toho hlubokého, autoritativního hlasu Rosse De Courtneyho, hádajícího se se zdravotníkem, kterého zavolali poté, co jejich nezvaného hosta donesli do jednoho z pokojů v druhém podlaží.

Přitiskla se ke zdi a snažila se zachytit jejich rozhovor a sebrat odvalu tam jít... a postavit se své minulosti.

Svatební obřad byl mezitím dokončen a svatební hostina už byla dole v plném proudu. Ale ona se ještě nedostala z šoku, který jí způsobil pohled na Rosse De Courtneyho. Nebo to, že Makův táta, jehož identitu nikdy nikomu neprozradila, rozhodně ne svému bratru Conalovi, je také bratrem její nové švagrové.

Mel přitiskla zvlhlé dlaně k tenkému hedvábí družičkovských šatů. Prsty se jí trásly. Nedokázala dostat z hlavy Rossovu tvář, ty pronikavé modrozelené oči doširoka rozevřené údivem a pak zastřené šokem, když se poprvé v životě podíval na jejího syna – na jejího syna.

Bude mít ten obrázek vyrytý v hlavě už navěky?

Jako všechny ty další, které ji tak trýznily poslední čtyři roky?

Obrázek Rosse De Courtneyho – vysokého a šarmantního v tmavém smokingu, osvětleného měkkým světlem lampionů v jabloňovém sadu, jak z ní nemůže spustit oči, jak se jí dotýká, něžně i nenasytně zároveň. Jeho smyslná, návyková vůně. Jeho tichý, hluboký hlas, plný vášně. Každou z těch vzpomínek doprovázel nevíтанý nával horka a vlna emocí, kterým se jen obtížně bránila.

Tehdy se chovala jako blázen, když se spolu s kamarádkou Cheryl bez pozvání vydala na ten slavný westmorelandský ples na předměstí Londýna. Celou cestu v autě, které si Cheryl vypůjčila, se bavily vtipkováním o tom, jak si tu najdou miliardáře a vezmou si ho.

Jenže to dopadlo, jak to dopadlo.

Ross De Courtney byl tak pohledný, tak sexy, tak elegantní a tak moc se do ní zakoukal – užíval si její trochu buřičský smysl pro humor, nehnul se od ní ani na krok... Cítila se s ním výjimečná a tak dospělá. Po letech, kdy se zoufale toužila cítit jako žena, a ne jako malá holka a když se jí konečně podařilo uniknout příliš důkladnému ochrannému dohledu svého velkého bratra Conalla, bylo tak snadné uvěřit, že to tak opravdu je... místo toho, aby to připsala teplému vzduchu letní noci, své idiotské naivitě a hyperaktivním hormonům. Vybrala si ho okamžitě poté, co vešla do sálu a uviděla ho tam osaměle stát. Byl podmračený a sálala z něj energie a byl tak přitažlivý – jako Heatcliff z *Bouřlivých výšin* a pan Darcy a ten upírský chlapík ze *Stmívání* dohromady.

Ještě teď cítila po těle jeho doteky, po nichž ji zaplavilo naléhavé vzrušení, které ji přimělo dělat pitomosti.

A pak utekla, jako malá, hloupá holka. A na nějakou ochranu ani nepomyslela, až do chvíle, kdy jí po třech týdnech vynechala menstruace.

„Kde mám sakra boty?“

Ta vzteklá slova z pokoje Carmel vytrhla z výletu do minulosti.

Polkla, jak se jí v krku usadil knedlík, a sevřela ruce do pěstí, aby se jí přestaly třást. Nemůže stát navěky na chodbě. Musí se tomu muži postavit tváří v tvář. Nejspíš na to nemá moc času, než se tady objeví Conall, aby ji „chránil“. Katie má sice na jejího bratra úžasný vliv, ale ani ona nebude schopná ho udržet, až se dostane do svého oblíbeného módu „matka tygřice“.

Její bratr tolikrát překročil hranice přijatelného chování. Najal si soukromého detektiva, aby vypátral identitu muže, jehož ona odmítla jmenovat. Když zjistil, že je to Ross De Courtney, najal jeho sestru Katii jako svatební koordinátorku pro jejich sestru Imeldu, která si v prosinci brala Donala, svou dávnou lásku z dětství. Ve skutečnosti ovšem neměl v plánu ji tu svatbu nechat zorganizovat. Doopravdy mu šlo jen o to najít způsob, jak se pomstít muži, který ji přivedl do jiného stavu. Carmel ho ale o žádnou pomstu nežádala a on neměl právo něco takového vůbec dělat.¹

Jenže potom se místo pomsty Rossovi Conall do Katie zamiloval. A teď je Ross navždy součástí jejich života, protože je to její švagr.

To, že se jí ani Conall, ani Katie nenamáhal nic z toho sdělit, než se vezmou, ji rozpálilo do běla, ale teď už se cítila jen podivně prázdná. A vyděšená.

Ross De Courtney Maka odmítl ještě dřív, než se chlapec vůbec mohl narodit. Obvinil ji, že si to těhotenství vymyslela, jedinou zatracenou esemeskou – šokovalo ji to tehdy tak, že se z toho vzpamatovala celé roky. Nikdy nezapomněla ani slovo z jeho kruté

¹ Příběh Conalla, Carmelia bratra, a Katie, Rossovy sestry, je popsán v knize *Ples pod Sacré Cœur*, která vyšla v lednu. Poznámka redatora.

odpovědi, když tenkrát konečně sebrala odvalu, aby mu oznámila, že je těhotná.

Jestli jsi tehotna, tak to dite neni moje. Takze jestli je tohle nejaky pokus vytahnout ze me penize, mas smulu.

Jak ochrání Maka před odmítnutím teď, když je Ross De Courtney tak blízkým příbuzným manželky jejího bratra?

Jenže když se před dvaceti minutami díval na Maka, netvářil se odmítavě ani našťavaně. Vypadal absolutně ohromený.

A ona musí zjistit, co za tím je, protože to nedává žádný smysl. Už ta strašná esemeska ho nedávala.

Obvinil ji z hrozných věcí, a ona nic z toho neudělala. Ale té noci přišla ona za ním, to je pravda. Neukradl její nevinnost, jak to rád předkládal Conall. Ona mu ji nabídla, a dost ochotně.

Neomaleně s ním flirtovala. Vychutnávala si roli panenské pokušitelky a moc se jí líbilo, jak se s ním cítila. Ale hned jak opadlo vzrušení a dopadlo na ni uvědomění, co se vlastně stalo, utekla jako malá.

Panenská pokušitelka, no jasně. Chovala se spíš jako úplný eejit. Nebo idiot, chceme-li to pěkně anglicky, a ne irsky. Vyjde to ale nastejno.

Takže o něm moc neví. Co když to není zas až takový ničema, za kterého ho má? Ať se na to podívá z jakékoli strany, je to Makův táta. Byla snad zbabělec, když se celé ty roky schovávala před realitou? Z té jediné esemesky usoudila, že svého syna nechce. Co když skutečně věřil, že Mac není jeho? Tahle možnost ji dřív vůbec nepřišla na mysl. Prostě předpokládala, že se jí chce zbavit, že nechce převzít zodpovědnost, a tak si našel tu nejnepříjemnější cestu, jak jí to dát najevo. A zapomenout na ni.

Ale co když je pravda složitější?

Carmel zaklepala na dveře. „Můžu dál?“ zeptala se,